ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΜΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ ΚΑΙ Η 29Η ΜΑΪΟΥ 1453

Τοῦ πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΦΟΥΓΓΑΤΑΚΗ Καθηγητοῦ τοῦ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου Πατρῶν,

Παρῆλθε, φιλόμουσε καὶ φιλόστοργε ἀναγνώστα, παρῆλθε πλεονάσαντος πᾶσα περὶ τοῦ Βυζαντίου προκατάληψις. Ἡ μεροληψία τῶν καὶ ἄδικος ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν τοῦ δυτικοῦ κόσμου μὲ κριτήρια ἥκιστα ἐπιστημονικά. Ἐτέθησαν δύο σκοποί ὑπ' αὐτῶν, οἵτινες ἐδέσποσαν τὰς περὶ Βυζαντίου ἱστορικὰς μελέτας καὶ ἐρεύνας. Ὁ πρῶτος σκοπὸς ὑπῆρξεν διὰ τῆς καταισχυντήσεως τοῦ Βυζαντίου διαστρεβλώσεις τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἀποστρεπτικῶν πεποιθήσεων τῆς ἱστορίας. Ὁ δεύτερος δέ, ἡ διὰ τῆς διαστρεβλώσεως τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας ἐπίτευξις ἐν τῇ Ἀναπτύξῃ τῶν πολιτικῶν σκοπιμοτήτων τοῦ Δυτικοῦ Κόσμου. Αἱ ποικιλαι αὗται σκοπιμότητες ἀπορρέουσαι ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν συμφέρον πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς Ἑκκλησίας λύσιν τοῦ Ἀναπολικοῦ ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀντίθεσιν μεγάλων Κρατῶν ἐναντίον τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐπικρατήσεως αὐτῶν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς ἐγγὺς Ἀνατολῆς. Ἀλλά, σὺν τῷ χρόνῳ προχωρεῖ ὡς παρατηρεῖ ὁ καθηγὴς κ. τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν πανεπιστημίου κ. Δ. Ζακυθινὸς κὴ ἀνάλυσις τῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων ἀποκατάστησαν πλήρως τὸ ἀξάνιον, τοῦ ὁποίου ἀναγνωρίζεται σήμερον παρὰ πάντων ἡ ἀναμφισβήτητος δράσις καὶ ἡ ἀκτινοβολία οἱ μακροὶ ἀγῶνες τοῦ ἔθνους τῆς ἄμυνα τῆς Χριστιανωσύνης ἡ ἑλληνικὴ του Παιδεία καὶ τὰ πνευματικά του ἐπιτεύγματα ἰδίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποίησιν καὶ τέχνην. Αἱ ἀναστοχασμοὶ συγκρούσεις, αἱ ὁποῖαι παλαιότερον προεκάλουν ἀφορμὰς κρίσεις, κρίνονται ὡς ἀποτέλουσα τῆς τραχύτητος τῶν ἀντιστικῶν συνθηκῶν, αἱ δὲ θεμελιακαὶ ἔριδες ὡς εὐρύτερα ἰδεολογικὰ ρεύματα τὰ ὁποῖα ἀνεκίνουν καὶ συνετάρασσον τὰς μάζας. Γενικῶς ἡ ἱστορία τοῦ Βυζαντίου ἐξετάζεται μὲ ἀφορμὴ ἀνθρωπίνης κατανοήσεως καὶ αἱ ἄλλαι ἀνθρώπινοι κοινωνίαι. Ἡ προσοχὴ τῶν ἐρευνητῶν στρέφεται συγκεκριμένως πρὸς τὴν ἔρευναν καὶ τὴν μελέτην τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν θεσμῶν, τῶν συνθηκῶν τῆς οἰκονομίας καὶ τῶν κινήσεων τῶν μεγάλων λαϊκῶν στρωμάτων. Νέοι καὶ σημαντικοὶ κλάδοι ἐδημιουργήθησαν διὰ τῆς συστηματικῆς σπουδῆς τῆς διπλωματικῆς τῆς σφραγιδογραφίας καὶ τῆς νομισματικῆς. Ἡ ἔρευνα τοῦ Δικαίου ἀποκαλύπτει σημαντικὰς ἀπόψεις τῆς κρατικῆς καὶ κοινωνικῆς ὀργανώσεως καὶ ἐξαίρει τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασίν του εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς. Οὕτως ἡ ἱστορία, ἡ φιλολογία, ἡ τέχνη καὶ ὁλόκληρος ὁ βίος καὶ ὁ πολιτισμὸς τοῦ Βυζαντίου ἀπετέλεσαν σὺν τῷ χρόνῳ ἰδιότυπον καὶ ἐνιαῖον σύστημα σπουδῶν. Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος αἱ βυζαντιναὶ μελέται χειραφετηθεῖσαι ἀπέκτησαν ἰδίαν ὀργάνωσιν. Διεθνῆ δὲ συνέδρια βυζαντινῶν σπουδῶν συνῆλθον μέχρι σήμερον εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας. Ἐσχάτως ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν Παῦλος εἰς τὴν Βενετίαν, παρὰ τὸν περίφημον ἱστορικὸν ἑλληνικὸν ὀρθόδοξον ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐνεκοινώνησε τὸ «Ἰνστιτοῦτον Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαντινῶν Μελετῶν» τῆς ἑλληνικῆς παροικίας τῆς Βενετίας.

Τὰ μνημονευθέντα ἐπιτεύγματα εἶναι ἡ νίκη καὶ ὁ θρίαμβος τῶν ὀτρηρῶν ἐργασιῶν τῶν μεγάλων καὶ ρηξικελεύθων Βυζαντινολόγων, οἵτινες ἐδημιούργησαν ἰδίαν κατεύθυνσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, τὴν Βυζαντινολογίαν ἢ τὰς Βυζαντινὰς ἐπιστήμας καὶ Σπουδάς. Τοιουτοτρόπως ὡς λίαν εὐστόχως παρατηρεῖ ὁ Ἐγέγνιος Ἀντωνιάδης «Τὸ Βυζάντιον ἀποκατέστη ἐν τῇ πακοσμίῳ ἱστορίᾳ «ὡς ἡ παλιὰ καὶ μόνη πραγματικὴ θεματοφύλαξ τῶν φώτων τοῦ πολιτισμοῦ, ἐν περιόδῳ καθ' ἣν ἡ Εὐρώπη διετέλει βεβυθισμένη ἐν τῇ παχυλῇ ὁμίχλῃ τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς ἀγροικίας».

Ἀνεγνωρίσθη παρὰ πάντων ὅτι τὸ Βυζάντιον ἐπὶ χίλια ἑκατὸν καὶ πλέον ἔτη ὑπῆρξεν ὁ τηλαυγὴς φάρος τοῦ ἀθανάτου ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὁ πελώριος ἐκεῖνος κυματοθραύστης ἐφ' οὗ ἐθραύοντο τὰ ἄγρια κύματα τῆς μαινομένης θαλάσσης τῆς παντοίας ἐξ Ἀνατολῶν καὶ Δυσμῶν βαρβαρότητος.

Ἐπέπρωτο, ὅμως κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων του, νὰ προσφέρῃ ἑαυτοθυσίαν καὶ ὁλοκαύτωμα, διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ παγκοσμίου χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ διὰ τῆς θυσίας του ταύτης νὰ παραμείνῃ τὸ μοναδικὸν ἐκεῖνο φωτεινὸν μετέωρον, τὸ ὁποῖον τηλαυγῶς ἔκτοτε καταυγάζει οὐ μόνον τῆς ἑλληνικῆς Ἱστορίας τὴν ἔνδοξον ἀνάτοὺς αἰῶνας πορείαν ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος συμπάσης τὴν πολιτιστικὴν ἄνοδον.

Ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς λοιπόν, τοῦ ἁγίου Βυζαντίου, ὡς λίαν προσφυῶς ἐχαρακτηρίζετο τοῦτο, σκοπεῖ ἡ παροῦσα πνευματικὴ ἐργασία νὰ μεταλαμπαδεύσῃ ἀκτῖνας τινὰς εἰς τὰς καρδίας τῆς εὐγενεστάτης καὶ πρὸς πᾶν τὸ καλὸν ὡραῖον καὶ εὐγενὲς ὠργώσης πόλεως τῶν Πατρῶν. Καὶ πράττει τοῦτο ὡς ἀποτίσιν φόρου ἐλαχίστου, ἐκ τοῦ ἀπείρου σεβασμοῦ ὃν τρέφομεν πάντες πρὸς τὸ ἅγιον βυζάντιον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Καὶ ἤδη, εἰσέλθωμεν εἰς τοῦπὸ πραγμάτευσιν θέμα ἡμῶν τὸ ὁποῖον ἐπεγράψαμεν «Οἱ δύο κόσμοι καὶ ἡ 29η Μαΐου 1453» καὶ διὰ τοῦ ὁποίου μέλλομεν νὰ σκιαγραφήσωμεν ἐνώπιον ἡμῶν τὴν διαπάλην τῶν δύο κόσμων, τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ λατινικοῦ, ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ἱστορίας ἐλθόντων εἰς ὀλεθρίαν διὰ τοῦ παπισμοῦ σύγκρουσιν, ἥτις ὑπῆρξε τὸ κυριώτερον αἴτιον τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντίου. Συνεκρούσθησαν οἱ δύο τοῦτοι κόσμοι οἱ τοσοῦτον ἀλλήλων διαφέροντες ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ τοῦ θεολογικοῦ ἰδεώδους καὶ διεχωρίσθησαν ὁριστικῶς διὰ τοῦ σχίσματος τῶν Ἐκκλησιῶν. Διὰ τῆς πάλης τῶν Παπῶν πρὸς κατίσχυσιν αὐτῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ διὰ τῶν σταυροφοριῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἑνωτικῶν συνόδων ἀφ' ἑτέρου προστιθεμένης δὲ καὶ τῆς ἀξιοστάτης τῆς ἐξωτερικῆς καταστάσεως τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀλλεπαλλήλων καὶ ἐπὶ αἰῶνας ἐπιθέσεων τῶν βαρβάρων τῆς Ἀνατολῆς, τὸ Βυζάντιον ἦλθε ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης, πνέον τὰ λοίθια, ὥστε ὁ Ἀσιάτης ἐκείνος κατακτητὴς διὰ τῆς σπάθης νὰ λάβῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐκπνέοντος μεγάλου ἀσθενοῦς.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

Ἑλληνικὴ ἀνατολὴ καὶ Λατινικὴ Δύσις. Ἑλληνισμὸς καὶ Λατινισμός. Δύο κόσμοι διάφοροι κατὰ τὸ πνεῦμα τὴν ψυχοσύνθεσιν, τὸν χαρακτῆρα, τὰς τάσεις, τὰς ἐπιδιώξεις, τὴν νοοτροπίαν, τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀγαθοῦ, τὴν διοργάνωσιν τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τὴν συντήρησιν καὶ κυβέρνησιν τῆς πολιτείας. Δύο κόσμοι πλήρεις ἀντιθέσεων καὶ διαπάλης.

Ὁ ἑλληνισμὸς ὁρμᾷ διὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν ἐκπολιτιστικὴν κατάκτησιν τῆς Δυτικῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς καὶ εἰς τὴν ἐκπνέουσαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀνθρωπότητα ἐμφυσᾷ νέον πνεῦμα ζωῆς. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ δημοκρατικὴ διαργάνωσις τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου, ἡ ἀπομάμιλλος τέχνη ἡ ποίησις ἡ φιλοσοφία, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ θρησκεία εἶναι οἱ κύριοι συντελεσταὶ τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ τούτου θαύματος τῆς ἀναμορφώσεως δηλονότι, τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ Δύσις διὰ τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας δεσπόζει τοῦ ἀρχαίου κόσμου, χρησιμοποιοῦσα τὸ ἀπολυταρχικὸν πνεῦμα, τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν καὶ τὰς πρακτικὰς τάσεις πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ κράτους τῆς βίας. Κατέλυσε τὸ κράτος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ὅμως νικήσασα, ἡττήθη ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ παιδεία καὶ ἡ φιλοσοφία ἐδέσποζον εἰς αὐτὴ ἔτι τὴ Ρώμη. Ὅπως δικαίως παρεπήρησε που αὐτὸς ὁ Ὁράτιος.

«GRAECIA CAPTA FERUM VICTOREM CEPIT ET APTES INTULIT AGRESTI LATIO»

Ἤτοι. «Ἡ Ἑλλὰς κατακτηθεῖσα, ἀντικατέστησε τοὺς ἀγρίους αὐτῆς νικητὰς καὶ εἰσήγαγε τὰς τέχνας εἰς τὸ θάρβαρον Λάτιον».

Ὅτε κατὰ τὸν πρῶτον μ. Χ. αἰῶνα, συνεπληρώθη ἡ Ρωμαϊκὴ κυριαρχία ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἡ πολιτικὴ ὑπεροχὴ τῆς Δύσεως ἡ τὸ καταφανής. Ὁ κοινωνικός, ὁ ἠθικός, ὁ πνευματικὸς καὶ ὁ θρησκευτικὸς βίος εὑρίσκετο ἐν τοιαύτῃ οἰκειότητι μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὥστε ὑφίστατο ἀλληλεπίδρασις καὶ ἐν πολλοῖς ταύτισιν ἐν τοῖς τοιούτοις. Ἡ ἑνότης τῆς Δύσεως καὶ τὸ ἀπολυταρχικὸν αὐτῆς καθεστὼς ἐδέσποζον παντοῦ ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους αἰῶνας διὰ δὲ τοῦ «συγκρητισμοῦ» τῶν θρησκειῶν, δι' οὗ ἀνεμίγησαν καὶ ἠλλοιώθησαν αὗται παρήχθη ἡ παποθησις παρὰ τοῖς κατεχομένοις λαοῖς περὶ τῆς ὑπάρξεως μιᾶς καὶ μόνης ἐν τῷ κόσμῳ θρησκείας ἤδη πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' ὅτε ἀπὸ τοῦ τρίτου μ. Χ. αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν ἀπῆλθεν ἡ βαθμιαία παρακμὴ τῶν ἀρχαίων θεσμῶν καὶ συνεπληρώθη αὕτη κατὰ τὸν τέταρτον αἰῶνα, ὁ πνευματικὸς ὁ ἠθικὸς καὶ ὁ θρησκευτικὸς βίος τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ χειραγωγούμενος καὶ διὰ νέων δυνάμεων, θείων, διαρκῶς ἐμπλουτιζόμενος κατέστη ἀσυγκρίτως ἀνώτερος τοῦ τῆς Δύσεως καὶ ἐδέσποσε τούτου.

Οὕτως ἡ Ἀνατολὴ ἀποχωρίζεται τῆς Δύσεως, ἱδρύει νέον ἴδιον κράτος ἀνεξάρτητον αὐτῆς. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ὁ ἰσαπόστολος καὶ ἅγιος χαρίζει εἰς αὐτὸ τὴν νέαν πρωτεύουσαν τὴν θεοφύλακτον μεγαλόπολιν καὶ βασιλεύουσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐν τῇ Δύσει κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐπικρατεῖ ἡ ἀναρχία, ἡ ἀμάθεια, ἡ ἀνομία, ἡ βία ἡ βερβαρότης ἐν ἑνὶ λόγῳ. Οἱ βάρβαροι καὶ ἀπολίτιστοι λαοί τῆς Εὐρώπης βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὁριστικῶς δὲ τῷ 476 μ. Χ. κατέλυσαν τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς Δύσεως. Ὅθεν ἔκτοτε, μόνη ἡ Ἀνατολὴ παραμένει ὡς ὁ κληρονόμος καὶ συνεχιστὴς τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Αὕτη δὲ ὡς διασώζουσα τὴν αὐτοκρατορίαν τῶν Ρωμαίων δικαίως ὑπελάμβανε καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὴν ὡς τὸν μόνον κληρονόμον καὶ συνεχιστὴν συμπάσης τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, δικαίωμα ὅπερ μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ μετὰ μεγάλης ἐθνικῆς ὑπερηφανείας διετήρησεν μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ΙΑ' τοῦ Παλαιολόγου. Οἱ βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες, τιτλοφορούμενοι, ὡς «ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ πιστοὶ βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες Ρωμαίων». Τὸν τίτλον τοῦτον καὶ τὰ ἐκ τούτου ἀναφαίρετα δικαιώματα αὐτῶν οὐδέποτε, ὡς ἤτο φυσικόν, ἠθέλησαν νὰ ἀναγνωρίσωσιν ἐπὶ ἑτέρου τινὸς ἡγεμόνος.

«Μέχρι τέλους ὁ κόσμος τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας ἐθεώρει ἑαυτὸν ὡς τὴν οἰκουμένην τὴν μόνην καθολικὴν ἐπίγειον βασιλείαν περὶ τὴν ὁποίαν ἐκινοῦντο τὰ βαρβαρικὰ συγκροτήματα, τὰ ἔθνη.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΕΔΙΟΥ

Καὶ ἐφ' ὅσον οὕτως ἔβαινον τὰ πράγματα ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ πεδίου οὐδεμία ἀξίωσις κυριαρχίας ἦτο δυνατὸν νὰ προβληθῇ ἐκ μέρους τῆς Δύσεως ἐπὶ τῆς Ἀνατολῆς. Ὅτε ὅμως ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ, πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ χάους τῆς Δύσεως ἤρχισε νὰ παρουσιάζηται σθεριώτερος ὀρθίζων καὶ νὰ ἀναφαίνηται ἡ ροδίζουσα ἠὼς τῆς ἀναταλῆς νέου κόσμου καὶ νέου κράτους ὁ παπισμὸς ἐπωφελούμενος ἀφ' ἑνὸς τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ τούτου διχασμοῦ ἀφ' ἑτέρου διακαῶς ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιβάλῃ τὰς κοσμοϊστορικὰς αὐτοῦ ἰδέας εἰς ὁλόκληρον τὸν ρωμαϊκὸν κόσμον πρὸ παρεκεύασε τὴν διὰ παντὸς τρόπου καὶ ποικίλων μέσων ὀλεθρίαν, διὰ τὴν ἀνθρωπότητα σύμπασαν, σύγκρουσιν τῆς Δύσεως πρὸς τὴν Ἀνατολήν.

Οὕτω τῷ 781 ὁ πάπας Ἀδριανὸς ὁ Α' κατήργει καὶ τὸν τελευταῖον συμβολικὸν δεσμὸν, ὁ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

ΑΠΟ ΤΕΡΥΛΕΝ

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΗ ΣΤΟΛΗ ΔΙΑ ΠΙΛΟΤΟΥΣ

Οἱ πιλότοι τῶν Τζέτ χρησιμοποιοῦν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα μίαν νέαν προστατευτικὴν στολήν, ἡ ὁποία τοὺς ἐξασφαλίζει ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς ἐλαττώσεως τῆς πιέσεως εἰς μεγάλα ὕψη.

Ἡ εἰδικὴ αὐτὴ στολή ἡ ὁποία συνδυάζεται μὲ ἀντίστοιχο κράνος, ἔχει κατασκευασθῆ ἀπὸ λεπτὸ μεταξωτὸ ὕφασμα μὲ ἐπικάλυψιν στρώματος Τερυλέν.

Τὸ πρόσωπο προστατεύεται ἀπὸ τὸ Μελινέξ—ἕνα διαφανὲς φύλλο Τερυλέν— τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ μίαν προστατευτικὴν μεμβράνην.

Ὅταν τὸ ἀεροσκάφος ἀνέλθῃ εἰς μέγα ὕψος καὶ ἡ πίεσις ἐλαττωθῇ, αὐτομάτως ἡ στολὴ φουσκώνει, τὸ προστατευτικὸν κράνος κλείνει ἑρμητικὰ καὶ δημιουργοῦνται γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ πιλότου συνθῆκαι κανονικῆς πιέσεως ρυθμιζομένης ἀπὸ τὸν πιλότον μὲ τὴν βοήθειαν εἰδικῆς βαλβίδος.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν οἱ πιλότοι δύνανται νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἀποστολήν των χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μειώσουν τὸ ὕψος τῆς πορείας των, λόγω χαμηλῆς πιέσεως.

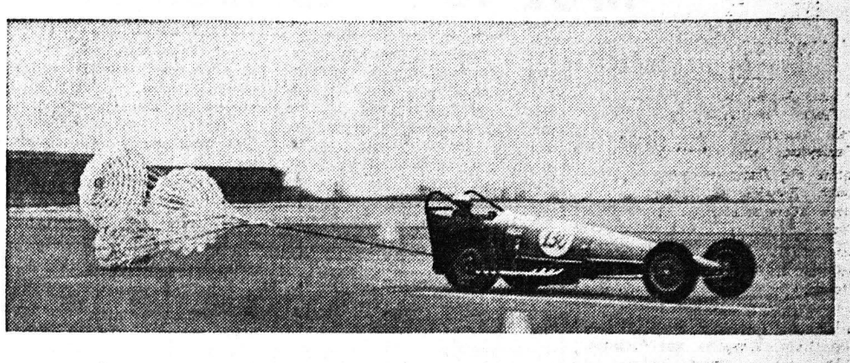

Ὁ γνωστὸς ὁδηγὸς αὐτοκινήτων ἀγώνων Σίντνεϋ Ἄλλαντ χρησιμοποιεῖ συνδυασμὸν τριῶν ἀλεξιπτώτων διὰ νὰ ἀνασκόψῃ τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου του κατὰ τοὺς τελευταίους

Ὄχι ἀντιμετώπισις ἐκ τῶν ἐνόντων

ΑΝΑΓΚΗ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΕΠΙΛΥΣΙΝ ΤΟΥ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Α. Ταμπακοπούλου

Μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὸ ΙΚΑ ἐκείνων τῶν ἀσφαλιστικῶν ταμείων ποὺ δὲν κατορθώνουν πλέον νὰ ἐπιβιώσουν, ἡ ἀσφαλιστικὴ πολιτικὴ φαίνεται νὰ πέρνῃ τὸ μοιραῖο της δρόμο. Δυστυχῶς καὶ στὴν προκειμένη περίπτωση ἀκολουθεῖται ἡ γνωστὴ καὶ πεπατημένη στὴ χώρα μας ὁδός. Ἡ ὁδὸς τῆς ἐξοικονομήσεως τῆς καταστάσεως ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ ὄχι τῶν ρωμαλέων μεταρρυθμίσεων καὶ μεταβολῶν.

Μὲ παρόμοια ὅμως μέτρα ἡ λύσις τοῦ προβλήματος καὶ πάλιν ἀναβάλλεται. Τὸ ἀσφαλιστικὸ μας πρόβλημα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μένει ἀκέραιο καὶ περιμένει νὰ τὸ τακτοποιήσῃ τὸ μέλλον. Διότι στὶς σύγχρονες πολιτισμένες κοινωνίες μία λύση φαίνεται νὰ ἐπιδέχεται τὸ πρόβλημα αὐτό. Καὶ ἡ λύσις αὐτὴ δὲν εἶναι οὔτε ἡ κατάργησις τῆς κοινωνικῆς οὐσιαστικὰ ἀσφαλίσεως, ὅπως ἡ ἐργοδοτικὴ τάξις τολμᾷ νὰ ἐπιθυμῇ, οὔτε ἡ προσωρινὴ στέγασις τῶν προσφύγων τῶν καταρρεόντων ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν στὸ ΙΚΑ. Ἡ διεθνὴς πρακτικὴ ἀπέδειξε ὅτι ἡ ἰδανικὴ λύσις εἶναι μία. Καὶ αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐθνικοποίηση τῆς ὑγείας.

Ἡ Ἀγγλία, ἡ Αὐστραλία ἡ Σουηδία καὶ ἄλλες χῶρες μὲ τὴ λύση αὐτὴ ὄχι μόνον ἐπροστάτευσαν ἀποφασιστικὰ τὴν ὑγεία τῶν λαῶν τους καὶ ἐκτύπησαν τὴν ἐκμετάλλευση σὲ ἕνα τομέα ποὺ δὲν γίνεται καθ' ὁλοκληρίαν ἀνεκτή, ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦν πρότυπα κοινωνικῶν κρατῶν πρὸς μίμησιν. Ἀποτελοῦν τὰ λεγόμενα κοινωνικὰ θαύματα τοῦ αἰῶνος μας.

Πράγματι, ἡ λύσις τῆς ἐθνικοποιήσεως τῆς ὑγείας εἶναι ἡ μοναδικὴ ἰδανικὴ λύσις. Ἀπειράριθμοι παράγοντες συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς λύσεως αὐτῆς. Στὸ προκείμενο ἄρθρο μας θ' ἀναφερθοῦμε μόνον στοὺς σημαντικωτέρους ἀπὸ αὐτούς. Καὶ τοῦτο διότι ἔχομεν τὴν γνώμην πὼς εἶναι καιρὸς νὰ ἀρχίσῃ καὶ ὁ δικός μας λαὸς νὰ συνειδητοποιῇ τὰ πλεονεκτήματα ποὺ γιὰ ὅλους μας θὰ προκύψουν ἀπὸ μιὰ τέτοια λύση τοῦ ἀσφαλιστικοῦ μας προβλήματος, ἀφοῦ μάλιστα τὴν ἐνισία ἀσφάλιση δὲν θὰ τὴν ἀπωφύγουμε λόγῳ καὶ τῆς συνδέσεώς μας μὲ τὴν Κοινὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἀγορά.

Ὅπως σὲ κάθε περίπτωση, ἔτσι καὶ στὴν προκειμένη οἱ λόγοι ποὺ συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς ἐθνικοποιήσεως τῶν κλάδων ὑγείας καὶ συντάξεως εἶναι λόγοι τόσον ἠθικοὶ ὅσον καὶ οἰκονομικοί.

Οἱ ἠθικοὶ λόγοι εἶναι οἱ ἑξῆς κυρίως, ποὺ καὶ κάνουν ἀπολύτως ἐπιβεβλημένη τὴ λύση αὐτή.

1) Τὰ πάντα σὲ μιὰ ἐλευθέρα δημοκρατικὴ οἰκονομία ὑπόκειται στὴν ἐκμετάλλευση. Κίνητρο τῆς παροχῆς ἀγαθῶν καὶ ὑπηρεσιῶν εἶναι τὸ ὑλικὸ κέρδος. Ὁ ἀνθρωπισμὸς καὶ τὰ ἀνθρωπιστικὰ μέτρα πολὺ μικρὸ ρόλο παίζουν στὴν οἰκονομία αὐτή. Μὲ τὴν ἐθνικοποίηση τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἀνάγκης γιὰ ὑγεία καὶ ζωὴ τῶν πολιτῶν, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου σπάνιο φαινόμενο κάτω ἀπὸ τὸ ἰσχῦον ἀσφαλιστικὸν καθεστὼς θὰ καταπολεμηθῇ ἀποφασιστικά.

2) Διὰ τοῦ μέτρου αὐτοῦ θὰ γίνῃ ἀνθρωπιστικώτερη μεταχείρισις τῶν ἀνέργων καὶ τῶν ἡμιαπασχολουμένων. Ἐπίσης θὰ εὐεργετηθοῦν καὶ πάρα πολλοὶ πτωχοὶ βιοτέχνες καὶ ἐπαγγελματίες, τῶν ὁποίων ἡ ἀσφάλισις σήμερα εἶναι αὐτόχρημα ἀνύπαρκτη καὶ ὑποτυπώδης.

3) Τὸ αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης θὰ ἱκανοποιηθῇ. Δὲν θὰ ὑπάρχουν προνομιοῦχοι κλάδοι ἔργαζομένων στὸν ἀσφαλιστικὸ τομέα ὅπως ἀναφέραμε ὅτι ὑπάρχουν στὸ προηγούμενό μας ἄρθρο. Ἡ προσφορὰ τῶν ἐργατοϋπαλλήλων στὴν οἰκονομία ἀδιακρίτως εἶδικωτέρας τοποθετήσεως εἶναι ἡ αὐτή. Ἐὰν μάλιστα ὑπάρχῃ κάποια διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν προσφορά, αὐτὴ κλίνει ὑπὲρ τῶν ἔργατῶν καὶ τῶν ἀγροτῶν καὶ ὄχι ὑπὲρ τῶν ὑπαλλήλων.

4) Τέταρτος ἠθικὸς παράγων ποὺ προωθεῖ πρὸς τὴν λύσιν αὐτὴν εἶναι ἡ ἀνάγκη οὐσιαστικῆς ὑποστηρίξεως καὶ περιποιήσεως τῶν ἀπομάχων τῆς ζωῆς. Τῆς γεροντικῆς δηλαδὴ ἡλικίας ἡ ἀσφάλισις ποὺ χρειάζεται ἰδιαίτερες ὁμολογουμένως φροντίδες. Μὲ τὴν ἐθνικοποίηση τόσον τοῦ κλάδου συντάξεως ὅσον καὶ ἐκείνου τῆς ὑγείας, ὅλοι οἱ Ἕλληνες πολῖται ἀδιακρίτως ἀσφαλιστικῶν προσόντων, καὶ παροχῶν, μποροῦν νὰ ἔροῦν στὸ τέλος τῆς ζωῆς των μιὰ σύνταξη ὑποφερτὴ καὶ μιὰ ὑγειονομικὴ περίθαλψη ἱκανοποιητική.

Ἀλλὰ ἐὰν τόσοι πολλοὶ καὶ σοβαροὶ ἠθικοὶ λόγοι συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς ἐθνικοποιήσεως τῆς ὑγείας καὶ οἱ καθαρῶς οἰκονομικοὶ ἀπαιτοῦν νὰ δοθῇ ἡ ἰδία λύσις. Μὲ τὴν ἐθνικοποίησιν τῆς ὑγείας θὰ ἔχωμε τὰ ἑξῆς ἀσφαλιστικὰ πλεονεκτήματα:

1) κατάργησιας τῶν 178 ἀσφαλιστικῶν ταμείων ἐὰν ἐπιφέρῃ μεγάλες ψυχώσεις στὸ ἀσφαλιστικὸ κόστος. Ἡ γραφειοκρατική τους διάρθρωση καὶ ὀργάνωση καὶ τὰ πολυάριθμα ἐμμισθα διοικητικά τους συμβούλια καὶ οἱ ποικίλοι σύμβουλοί τους δὲν θὰ χρειάζωνται στὸ νέο ἀσφαλιστικὸ σύστημα.

2) Ἡ ἀνάγκη τῆς βεβαιώσεως τῆς εἰσπράξεως καὶ τοῦ ἐλέγχου ἐσόδων ποὺ χρειάζεται ἄφθονο ὑλικὸ καὶ ὑπαλληλία, θὰ ἐξουδετερωθῇ. Θὰ καθορισθῇ ἕνα ποσοστὸ ποὺ θὰ παρακρατῆται ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ εἰσόδημα διὰ μέσου τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ποὐθαδιοχετεύεται σὲ ἕνα ἱδρυθησόμενο Ὑπουργεῖον χωρὶς ἔνταλμα, βιβλιάρια καὶ δαιδαλώδη δικασία καὶ νομολογία. Ὅπως τὸ ἔθνος διαθέτει τὸ 50% τοῦ εἰσοδήματός του γιὰ νὰ ζῇ ἀνεξάρτητον, πρέπει ἄλλο ἕνα ὑπολογίσιμο ποσοστὸν ἐκ τῶν ἐσόδων του ν